

vil være nødvendigt at foretage en Forandring i § 9 i Henhold til de Betragtninger, jeg har tilladt mig at fremsætte.

Da jeg har Ordet, kan jeg ikke lade være at udtale min Forundring over, at den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Pehmann) saa skarpt opdagede en Uoverensstemmelse imellem Præmisser og Slutning hos det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Madvig). Seg maa tilstaae, at det er gaaet mig paa samme Maade overfor det ærede Medlem, idet der forekommer mig at være en stor Uoverensstemmelse imellem de Præmisser, det ærede Medlem selv opstiller, og den Slutning, hvortil han kom. Seg kan forstaae, at man kan tale imod og stride imod alt Rang- og Titelvæsen, jeg forstaaer det overmaade vel, og derfor kan jeg ogsaa meget vel forstaae, at den ærede Taler, naar han vilde udtale sig stærkt, kunde tale om det „skadelige, usunde, unaturlige, fordærvelige, tydfø-absolutistiske Uvæsen“, som paa denne Maade er trængt ind iblandt os; men hvorledes man kan finde Hjælp derimod i et Forslag, der aabenbart vil bringe Rangvæsenet videre, end det allerede er, er mig uforstaaeligt. Det vil dog allerede ved en let Betragtning af Sagen vise sig, at vi jo dog endnu have et meget stort Antal af Embedsmænd, der slet ingen Rang have, at der døer et meget stort Antal Embedsmænd uden at faae den; men Forudsætningen for det nu foreliggende Forslag er jo netop den, at Embedsmændene skulle deles efter en vis Rangorden, saaledes at deres indbyrdes Forhold bliver bestemt for det Tilfælde, at de komme i Berøring med hinanden; altsaa maae de jo Allesammen have en indbyrdes Rang. Nu bliver det imidlertid Spørgsmaalet, om denne indbyrdes Rang, hvori Embedsmændene ville komme til at staae til hinanden, vil komme til at træde i noget Forhold til Rangforordningen, og det forekommer mig da, at det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn selv har besvaret os det med Ja. Han viste tilbage til Aaret 1848, da man jo endnu havde adskillige uklare Forestillinger om, hvad det constitutionelle System maatte føre med sig, og om, hvorledes Ministrene rettelig kunde være stillede. Dengang indførte man den

Bestemmelse, at Ministrene som saadanne slet ingen Rang skulde have; men det holdt ikke ud. Det ærede Medlem billigede fuldkommen den Forandring, der hert var indtraadt, den nemlig, at Ministrene kom til at rangere i 1ste Klasse Nr. 4. Naar vi nu altsaa skulle begynde at bestemme den indbyrdes Rangfølge eller Ordensfølge mellem Embedsmændene, som man har omtalt fra flere Sider, saa er det jo givet, at Ministrene maae staae øverst; det kan ikke være nogen Tvivl underkastet. Det er fremdeles indrømmet af den ærede Taler selv, at de maae have Plads i Rangforordningen, maae staae i 1ste Klasse Nr. 4; derved vil saa Grundlaget være givet, det nødvendige Udgangspunkt være fastslaaet. Ministrene, de øverste Embedsmænd, der kun beholde deres Rang i denne Stilling, maae have Plads i 1ste Klasse Nr. 4; den næste Klasse vil saa komme til at indbefatte Departementsdirecteurer, Amtmænd, Høifesterassessorer — jeg skal ikke tillade mig at nævne flere, thi jeg tør ikke indstaae for, at jeg træffer det Rette —; deres Plads vil ogsaa ligefrem være givet, de maatte jo i 2den Klasse, og at de ikke vilde slippe uden Rangtitel, vilde følge deraf, at Ministrene havde Charakter af Excellencer; de Embedsmænd, der kom ind i 2den Klasse, maatte derfor blive Geheimeetatssædler. Gaar man videre — jeg skal tillade mig at gaae et Skridt endnu — er der et Præcedens, som jeg antager har den største Betydning i den her foreliggende Forbindelse. Man erindre, hvad der er passeret i Militæretaterne, navnlig under Krigsministeriet. Her skulde man sammendræge 3 Poster: Majorer, Oberstlieutenanter og Oberster. Man uddrog nu ikke Middeltallet af disse tre Classer, hvorved man vilde være kommen til Oberstlieutenanter, men man slog Majorer, Oberstlieutenanter og Oberster sammen, og gav dem Alle lige Rang, gjorde dem nemlig Alle til Oberster. Derved har Militæretaten faaet et Forspring for Civiletaterne, som disse have et gyldigt Krav at faae Opreisning for, og hvilket neppe kan stee paa anden Maade end derved, at man tager et billigt Hensyn til dette overordentlige Avancement ved Bestemmelsen af, hvilke civile Embedsmænd der skulle i 3die Klasse. Der vil